

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016. ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ.

Βασιλείου οσίου Του ομολογῆτου, Προτερίου Αλεξανδρείας
ιερομάρτυρος, Κυράννης νεομάρτυρος Ἰης εν Θεσσαλονίκη.
ἔτος 9^{ον} Τεύχος 377

"Κυριακή του ασώτου"

Συμβαίνει σε κάθε οικογένεια να υπάρχουν προβλήματα, που πάντοτε απασχολούν τους γονείς. Και στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ένας πατέρας αντιμετωπίζει ένα σοβαρό πρόβλημα με τον δευτερότοκο γιο του. Ο νεώτερος γιος εύρισκε πληκτική την ζωή μέσα στο πατρικό του σπίτι. Τον τραβούσε ο έξω κόσμος, που πίστευε ότι ήταν ένας παράδεισος απολαύσεων, ανέσεων και ελευθερίας. Πίστευε, ότι μακριά από το πατρικό σπίτι, θα μπορούσε να ζήσει χωρίς δεσμεύσεις και έλεγχο.

Ζήτησε, λοιπόν, από τον πατέρα του περιουσία που δεν του ανήκε. Ο πατέρας με ψυχικό πόνο παρακολούθουσε το δράμα του παιδιού. Δεν θέλησε να τον κρατήσει με τη βία. Του έδωσε πλούτη από τα πλούτη του. Και ο γιος, χωρίς καν να ευχαριστήσει, ούτε να χαιρετίσει, έφυγε σε μακρινή χώρα, σε χώρα όπου οι κάτοικοι ζούσαν αμαρτωλά και μέσα σε κάθε είδους ασωτίας και ηθικής ακαθαρσίας. Εκεί, μακριά από την στοργική προστασία του πατέρα, σπαταλά όλη την πατρική περιουσία «ζων ασώτως».

Οι αμαρτωλές διασκεδάσεις, οι κόλακες, οι κακοί φίλοι και φίλες, μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα τον απογυμνώνουν απ' όλα του τα αγαθά. Και, όταν εκείνοι τον είδαν πτωχό και πεινασμένο, τον εγκαταλείπουν αβοήθητο. Εκείνος, για να μην αποθάνει από την πείνα, στην αφιλόξενη εκείνη χώρα, ζήτησε να εργασθεί.

Αλλά, ποιός τίμιος άνθρωπος θα έδιδε εργασία σ' έναν που δεν σεβάστηκε τον ίδιο του τον πατέρα; Για να μην αποθάνει, λοιπόν, από την πείνα, γίνεται βοσκός χοίρων και ζητούσε να χορτάσει από ξυλοκέρατα (χαρούπια) που έτρωγαν οι χοίροι! Αυτός που άλλοτε ήταν πρίγκιπας, τώρα περιφρονείται από δούλους. Αυτός που ήταν πλούσιος, κατάντησε πτωχός. Αυτός που είχε όλα τα αγαθά, στερείται από τα πιο βασικά της ζωής. Αυτός που ζούσε μέσα σε παλάτια, τώρα ζει ανάμεσα στους λασπωμένους λάκκους με τους άγριους χοίρους.

Η μεγάλη θλίψη της αμαρτίας του τον κάμνει να συνέλθει. Η πτώση του και ο εξευτελισμός τον κάμνουν να θυμηθεί την αγάπη του πατέρα του, η οποία πλούσια εξεδηλώνετο ακόμα και προς τους υπηρέτες της πατρικής οικίας. Αποφάσισε, λοιπόν, να επιστρέψει στον καλό πατέρα, να ζητήσει συγγνώμη και να τον παρακαλέσει να τον δεχθεί όχι στη θέση του γιου, αλλά στη θέση ενός υπηρέτη. Ποθούσε, μετά απ' όσα συνέβησαν, να γίνει δούλος στο σπίτι, όπου ήταν προηγουμένως αφέντης!

Ο πατέρας όλο αυτό το διάστημα δεν έμεινε αναπαυμένος με την αναχώρηση του παιδιού του. Ήταν ευσυνείδητος πατέρας και αγαπούσε τα παιδιά του. Τα μεγάλωσε με αγάπη, φροντίδα και στοργή. Δεν τους έλειψε τίποτε απ' όσα χρειάζονται στη ζωή. Και τώρα που απομακρύνθηκε το αγαπημένο του παιδί, δεν έμεινε αδιάφορος. Τον παρακολουθεί νοερά, μέσα από την καρδιά του στοργικού πατέρα. Ήλπιζε, ότι η θλίψη της αμαρτωλής ζωής και η ταλαιπωρία της ζωής, θα τον οδηγούσαν στη μετάνοια και επιστροφή. Μάλιστα, η αγάπη του πατέρα εκφράζεται από το γεγονός, ότι δεν περιμένει μέσα στο πολυτελέστατο σπίτι περίμενε στην εξώπορτα της αυλής με αγωνία πότε θα επιστρέψει ο άσωτος γιος του.

Και να, κάποια μέρα βλέπει από μακριά ένα ρακένδυτο, ανυπόδητο, ρυπαρό και καταβεβλημένο ζητιάνο, να πλησιάζει δειλά-δειλά προς το σπίτι. Η πατρική καρδιά μίλησε, αυτή τον πληροφόρησε ότι είναι ο γιός του. Πρώτος, λοιπόν, τρέχει για να αγκαλιάσει το παιδί του. Αγκάλιασε θερμά το παιδί του, τον φιλούσε ασταμάτητα και δάκρυα χαράς κυλούσαν από γερασμένα

μάτιά του. Χωρίς καθυστέρηση δίδει εντολή να τον λούσουν, να τον ντύσουν, να του φορέσουν το δακτυλίδι της εξουσίας και να ετοιμάσουν μεγάλο πανηγύρι. Γιατί, «ο υιός μου ούτος νεκρός ην και ανέζησε, απολωλώς ην και ευρέθη».

Απέραντη είναι η αγάπη του Θεού Πατρός. Απεριόριστα ευρύχωρη η ευσπλαγχνία Του. Απερίγραπτη και ασύλληπτη η στοργή Του προς εμάς τα παραστρατημένα παιδιά Του.

Όλοι μας, λίγο ή πολύ, υπήρξαμε – και υπάρχομε – άσωτα παιδιά. Σπαταλήσαμε τα πνευματικά δώρα του Θεού μας. Μολύναμε και αμαυρώσαμε την εικόνα Του, εξευτελίσαμε το Όνομά Του. Αρνηθήκαμε την αρετή και προτιμήσαμε την αμαρτία. Καταφρονήσαμε την αγάπη Του και προσκολληθήκαμε στην αγάπη των υλικών αγαθών και πλούτη. Προτιμήσαμε να ζήσουμε μακριά από τον ευαγγελικό νόμο και ακολουθήσαμε τον νόμο του παλαιού ανθρώπου, που επαναστατεί πάντοτε μέσα μας και ζητεί να πράξουμε εκείνα που δεν είναι θεμιτά. Δεν θελήσαμε να υποταχθούμε στο θέλημα του Θεού, αλλά στο προσωπικό μας θέλημα. Και, παρ' όλα αυτά, ο Θεός μας αγαπά και περιμένει πάντοτε την επιστροφή μας.

Ο Θεός ως στοργικός Πατέρας δεν απομακρύνεται από κοντά μας. Δεν μας εγκαταλείπει. Περιμένει υπομονετικά, τότε θα συνέλθουμε από την κατάσταση της αμαρτίας και θα πάρουμε την απόφαση της επιστροφής. Μας παρακολουθεί συνεχώς με πατρική στοργή. Μας οδηγεί στο δρόμο της μετανοίας. Μιλά μέσα στην καρδιά μας και στέλνει το θείο Του φωτισμό στο νουν μας, ώστε να φωτισθούμε και να διακρίνουμε πιο είναι το πνευματικό και αιώνιο συμφέρον μας. Περιμένει στην πύλη της πατρικής αγάπης για να μας υποδεχθεί και συνεχώς μας φωνάζει: «Παιδί μου δώσε μου την καρδιά σου». Η πατρική αγάπη μπορεί να εκφραστεί με την εξής εικόνα. Ας υποθέσουμε, ότι οι αμαρτίες όλου του κόσμου συγκεντρώνονται μέσα σε μια σταγόνα νερού. Αυτή, λοιπόν, την σταγόνα εξαφανίζεται, όταν την ρίξουμε μέσα στο πέλαγος του ωκεανού της θείας αγάπης. Επομένως η θεία αγάπη είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη από τις δικές μας αμαρτίες.

Ο Θεός περιμένει μέχρι τέλους την μετάνοια όλων μας. Θέλει να μας αγκαλιάσει. Θέλει να αποκαταστήσει. Θέλει να μας δώσει την ουράνια δόξα. Θέλει να μας χαρίσει την Βασιλεία Του. Γι' αυτό η ψυχή μας αναφωνεί: Ω! πόσο απροσμέτρητο είναι το πλάτος και το βάθος της θείας αγάπης και του ελέους του Θεού.

Με την αφορμή της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, ας στραφούμε με ειλικρινή μετάνοια και ας ζητήσουμε το έλεος και την αγάπη Του. Αμήν.

Μητροπολίτης Αντινόης Παντελεήμων

Άγιος Νικόλαος Πλανάς πρότυπο ιερέα

Ποιός άρχοντας, ποιός βαθύπλουτος έζησε σαν τον παπά-Πλανά, πού δεν είχε «που την κεφαλήν κλίνη»; Ποιός δοξασμένος αγαπήθηκε όσο αγαπήθηκε εκείνος πού κρυβότανε για να μη τον δη κανένας;

Ποιός ρήτορας στάθηκε πιο εκφραστικός από τον παπά-Νικόλα, που ψεύδιζε σαν νάτανε κανένα

νήπιο;

Κι αληθινά, ποιός ήτανε πιο πλούσιος από τον αγιασμένον αυτόν γέροντα, αφού τα είχε όλα στη ζωή του, χωρίς να κρατά μία δραχμή στην τσέπη του; Αυτός ζούσε σαν εκείνους τους βλογημένους που λέγει ο Απόστολος Παύλος πως ήτανε «μηδέν έχοντι και τα πάντα κατέχοντι». Ζητούσε πρωία τη βασιλεία του Θεού, κι όλα τα άλλα «προσετίθεντο αυτώ(Μαρκ. δ' 24).

Το πιο μικρό νόμισμα δεν βραδυναζότανε στην τσέπη του. «Γιατί, όπως λέγει ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, «εκείνος όπου έχει φυλαγμένα χρήματα, είναι αδύνατο να πιστεύη και να ελπίζει στον Θεό». Και τούτο είναι φανερό από εκείνα όπου είπε ο Χριστός καϊ Θεος μας: «Όπου ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και ή καρδιά υμών» (Ματθ. στ'21).

Φώτης Κόντογλου